

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

"PASTE OILE MELE"

LA APEL

Isuse, un popor azi cîntă
Și tu în ceruri vezi și tu,
Că noi în lume suntem sîntă,
Și eu, sărmanul anonim.

Mărește-ne la toți credința,
Căci sîntem slabi și sîntem răi,
Oferă-ne Tu azi puțința,
Să fim mai buni, să fim ai Tăi.

E greu războiul, grea cărarea,
Să lupt doar singur, nu mai pot.
A Ta credință și răbdare,
Îmi dau izbîndă peste tot.

Eu am slăbit, știu asta bine,
Și nu mai pot, decît un pas.
Acesta vreau să-l fac spre Tine,
Și-n veci de tine nu mă las!

Sînt mulți ca mine azi în gloată,
Așa de slabi și-așa de mici,
Ce-au îndurat arșița toată,
Strigînd spre Tine să-i ridici.

Departa-i azi asemănarea,
Cu sfîntă viața Ta de Om,
Căci fapta Ta umplu-a zarea,
Iar eu sînt un pribeag atom.

Dar știu că-odată va să fie,
Acel ce-nvinge pe dușman,
Cu Tine sus în veșnicie,
Pe-al Cerului promis liman.

Cînd dreptii-și vor atinge țelul,
O, Doamne, în acel moment,
Cînd Tu vei face-atunci apelul,
Vreau și eu să răspund prezent.

Ajută-mă, o, Doamne Sfinte,
Să nu alunec pe cărare,
Să merg cu Tine înainte,
Să fiu prezent la-ncoronare...

SOPORAN TEODOR
COMUNITATEA FRATA
CONFERINȚA
TRANSILVANIA NORD

MOTTO:

„IUBIREA LUI
PE TOȚI
I-ÎNCAPE!”

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 7/1992
ANUL LXIX

Revista
CURIERUL ADVENTIST
este
organul oficial
al Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

APARE LUNAR

Redactor:
DUMITRU POPA
Membrii comitetului
redacțional:
Adrian Bocăneanu
Lazăr Forray
Aron Moldovan
Dumitru Popa

Tehnoredactare:
Dumitru Popa
Culegere computerizată:
Iulia Corduneanu
Tehnoredactare computerizată:
Irina Toncu

CUPRINS

- LA APEL COP.2
- EDITORIAL PAG. 1
- RAPORT STATISTIC - Tr. I 1992 ... PAG. 2
- AMAZING FACTS PAG. 3
- ȘAPTE REGULI PAG. 5
- SONET PAG. 5
- SCHIMBĂRILE DE AZI PAG. 6
- C.N.E. RAPORT STATISTIC PAG. 8
- FEBRA MILENIULUI PAG. 9
- PAȘTE OILE MELE PAG. 11
- ISUS HRISTOS PAG. 13
- OM ȘI CÎINE PAG. 15
- SFINȚEASCĂ-SE NUMELE TĂU ... PAG. 17
- SFÎRȘIT DE DRUM COP. 4

EDITURA ȘI TIPOGRAFIA
„CUVÎNTUL EVANGHELIEI”
Biserica Creștină Adventistă
de Ziua a Șaptea din
România

Redacția și Administrația:
București, Str. Argeș, Nr. 8

Dumnezeu nu salvează numai suflete, El salvează VIAȚA“. Fiecare om tinde spre o lume mai bună, o lume a păcii și a bucuriei. Conform Sfințelor Scripturi, aceasta este exact ceea ce dorește Dumnezeu să realizeze pentru noi, în noi și cu noi. Este idealul de la început de făptură. De fapt, pentru aceasta am fost creați. Ceea ce urmărește cerul și dorește să realizeze este cea plăcută și binecuvîntată comuniune. El dorește să aducă vindecare vieții noastre.

Domnul Hristos mărturisea despre Sine: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a... trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită“ (Luca 4, 18). Aceasta este o parte integrantă din „vestea cea bună“. A o cunoaște și a o vesti este o minune realizată de Duhul Adevărului. A o diminua sau minimaliza este o rușine.

Misiunea globală, acest program evanghelistic al bisericii, are oare ca scop unic numai cîștigarea de suflete?

Oare cîștigarea de suflete nu este o lucrare complexă, pătrunsă temeinic de iubirea față de om și viața lui prezentă și viitoare? Lucrarea lui Dumnezeu este, de asemenea, aceea de a vindeca, de a aduce vindecare divină în viața oamenilor; să tămăduiască inimile, sufletele zdrobite. Strategia globală nu poate fi unilaterală. Chiar noțiunea de cîștigare de suflete este plină de iubire. „Căci atît de mult a iubit Dumnezeu lumea... că a dat pe singurul Lui Fiu“.

„Eu, Domnul, iubesc dreptatea“, spune Autorul legămîntului cel veșnic (Is. 61,8). Să nu uităm că, în Biblie, dreptatea este un element de bază ca și pîinea cea de toate zilele. Evanghelistul doctor Luca ne spune (Luca 4) că ea a fost tema primei predici rostite de Domnul Hristos.

Dorința, interesul și angajamentul lui Dumnezeu de a aduce bucurie și pace sufletului omenesc trebuie să determine hotărîrea de a face și pe alții să se înfrupte din această binecuvîntare. „Voi face din tine un neam mare și... te voi binecuvînta... și vei fi o binecuvîntare - și toate familiile pămîntului vor fi binecuvîntate în tine“ (Gen. 12,2,3.). Ideea ce se desprinde de aici este aceea a dorinței lui Dumnezeu ca noi să ajungem să fim colaboratori cu El în realizarea acestei binecuvîntate comuniuni. Dumnezeu nu urmărește numai convertirea sufletelor sau trecerea lor nominală în biserica adevăratei închinări și slujiri. Dumnezeu salvează viața. El dorește s-o vindece, s-o facă un izvor de bucurie, pace, dreptate și binecuvîntare. Dumnezeu lucrează o mîntuire globală. El dorește ca viața celui convertit la adevăr să fie ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, viața aceasta, cu toate implicațiile ei, cu problemele și suferințele ei.

Misiunea Globală vizează oare numai sufletul, cu exprimarea numerică a reușitei programului sau efortului evanghelistic? Sau ea cuprinde în activitatea de chemare a oamenilor la pocăință și bucuria, dreptatea, pacea, deci, vindecarea, toate raportate la un singur suflet? Biblia este „holistică“, atotcuprinzătoare, ocupîndu-se de întregul complex al vieții noastre. „Eu am venit“, spunea Mîntuitorul, „ca oile Mele să aibă viața și să o aibă din belșug“. Cînd vom înțelege acest lucru și vom începe să vorbim despre pace și bucurie și vom începe să lucrăm pentru dreptate, atunci bucuria noastră în Domnul va crește, se va dezvolta.

Există primejdia să pierdem din vedere faptul că Misiunea Globală are în vedere, cu precădere, întreaga viață a ființei umane. Aceasta înseamnă să-ți iei timp și să zăbovești alături de cei ce au nevoie de tine. Aceasta înseamnă să fii alături de el, în problemele lui. Să-l cunoști acasă la el sau... la tine. Să ai o caldă și bucurioasă comuniune cu el. Să simți că Dumnezeu și biserica îl iubesc și-l apreciază ca om, să se bucure de vindecarea pe care Isus o aduce și să nu aibă sentimentul că este un număr printre ceilalți. Asemenea Domnului Hristos, să-ți iei timp pentru a convinge pe Nicodim-ul secolului XX că este în interesul lui prezent și veșnic să înțeleagă și să experimenteze bucuria reală a nașterii din nou. Misiunea Globală are în vedere omul, luat ca entitate individuală, căci mântuirea, bucuriile și durerile sînt individuale. Ele se trăiesc, se consumă în intimitatea sufletului. Dumnezeu urmărește să vindece viața, ca s-o poată binecuvînta. Dumnezeu ne oferă nu numai iertarea păcatelor și puterea de dezvoltare, de creștere, ci și bucuria, înlocuind lipsa cu belșugul, bigotismul cu dreptatea, teama cu comuniunea.

Cînd în 1909 Fernando și Ana Stahl au pus picioarele în America de Sud, au găsit în regiunea din jurul lacului Titicaca un sistem social ce ținea în robie aproape 92% din populație. Au încercat să vîndă cărți, reviste, dar marea majoritate nu știau să citească. Atunci au început să ridice școli, dispensare, piețe. Ei aveau convingerea că sînt datori să caute, mai înainte de convertirea lor, vindecarea sufletelor și vieților acestor oameni, dreptatea și

bucuria pentru sufletele lor zdrobite de greutățile vieții.

Misiunea Adventă a urmărit totdeauna convertirea sufletelor la Hristos. Este esențial pentru realizarea însărcinării ce ne-a fost dată și sîntem datori să urmărim acest lucru. Dar serva Domnului avea mare dreptate atunci cînd spunea că „oamenii trebuie contactați personal și că inima (viața) lor trebuie să fie regenerată (vindecată) (D.A. 509). Ea a căutat să convingă pe oameni de marele adevăr, că bucuria și pacea pot fi găsite numai în binecuvîntarea comunii, a vindecării (regenerării) vieții de care se bucură oamenii, bărbați și femei.

Sîntem chemați a intra într-o sfințită și deplină comuniune cu Dumnezeu și cu Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului. În acest fel, înțelegem că misiunea globală înseamnă, în principal, realizarea împăcării, a păcii, bucuriei și comuniunii, înțelegerii și iubirii manifestate în fiecare suflet, a cărui viață așteaptă să fie vindecată de boala păcatului, cu toate tarele lui.

Cine nu înțelege și nu iubește astfel lucrarea misiunii lui n-a cunoscut pe Dumnezeu. Căci Domnul Hristos, deși a vorbit multimilor și le-a hrănit, El S-a ocupat special de Nicodim, de Zaheu, de Maria, de Simon și chiar de Petru și Iuda. Da! Dumnezeu urmărește convertirea sufletelor și vindecarea (salvarea) vieții, slujind nevoilor prezente și veșnice ale celor ce-l caută dintr-o inimă curată.

Prelucrare după C. Scriven
Ministry, mai 1992.

RAPORT STATISTIC - TRIMESTRUL I 1992

Nr. crt.	CONFERINȚA	TOTAL PERSOANE BOTEZATE
1.	MOLDOVA	221
2.	MUNTENIA	199
3.	BANAT	91
4.	OLTENIA	50
5.	TRANSILVANIA-SUD	26
6.	TRANSILVANIA-NORD	11
	TOTAL	598

În acest interval de timp, 342 membri au adormit în Domnul, iar 106 au fost excluși din biserică.

TOTAL MEMBRI LA 31.III.1992 55.794

„Amazing Facts” (Fapte uimitoare sau Dezvăluiri surprinzătoare) este numele Asociației de Slujire Creștină prin Radio, Televiziune, Publicații și Evanghelizare publică, ce a fost prezentă la Iași, în perioada 21 februarie - 4 aprilie 1992, în persoana soților Schreven - Leo și Tamara. Două nume care au început să circule printre ieșeni, odată cu publicitatea făcută prin afișe, invitații, anunțuri radio, iar după primele conferințe de la casa de cultură a sindicatelor, aceste nume au devenit imediat îndrăgite. Astfel că unele afișe, care au rezistat uimitor timpului (unele pot fi văzute și în prezent), au început să poarte notări de tipul: „I love you”. Apoi legătura de suflet între Leo și Tamara, pe de o parte, și participanții la con-

"AMAZING FACTS"

ferințe, pe de altă parte, a înregistrat un crescendo plăcut, de la semne de aprobare, aplauze, răspunsuri afirmative colective, rîs general cînd expunerea predispunea la aceasta, ca la finalul ultimei conferințe, toți participanții să se ridice în picioare pentru aproximativ un sfert de oră, spre a răspunde cuvintelor de rămas bun cu aplauze și lacrimi. Nimeni nu voia să plece. „Nicăieri în lume nu mi s-a întîmplat așa”, spunea Leo. „Nicăieri nu am văzut inimi așa de calde ca în România”.

A fost un moment neașteptat de emoționant și de grăitor în același timp. Și iată de ce :

Predicarea lui Leo aș caracteriza-o ca pe o prezentare a adevărului „în forță”. Timp de 5 săptămîni, cîte 5 conferințe pe săptămîină, s-a adus în fața ascultătorilor adevărul gol-goluț, predicile avînd structura unui Seminar de Apocalips. Era o oarecare rețineră cu privire la eficiența unei prezentări atît de directe și condensate a adevărului. Într-adevăr, a fost șocant. Dar șocul adevărului face ca omul flămînd după o Evanghelie autentică să nu dea înapoi. Dimpotrivă, ceea ce a urmat a fost o lecție a credinței, în puterea adevărului nefalsificat, neocolit, o miniatură a Marii Strigări și a revărsării Ploii Tîrzii. Sala de 1100 locuri a fost plină seară de seară, uneori

fiind necesare alte scaune, care s-au dovedit tot insuficiente. Conferințele lui Leo răscoliseră deja cetatea Iașilor, iar oamenii cu inima aleasă participau regulat. Seară de seară, prezentarea Mîntuitorului Isus Hristos și a Evangheliei Sale zidește și dărimă. Evanghelia autentică și tradițiile păgîne, mîntuirea lui Dumnezeu și poveștile oamenilor au stat față-n față și, în mod public, s-a dat dreptate lui Dumnezeu. Foile de dialog au început să inunde cu întrebări. Bibliile de împrumut au fost solicitate și studiate. S-a răspuns public, prin scrisori și prin vizite. Se iau deja decizii: vreau să urmez religia lui Isus, vreau să păstrez Sabatul, vreau să nu primesc semnul fiarei, vreau să mă atașez bisericii rămășiței, vreau să nu comit păcatul împotriva Duhului Sfînt. Aceste decizii vorbesc de o maturitate în cunoașterea adevărului și aceasta numai în patru-cinci săptămîni. Mulți sînt de acord și cu recomandarea biblică în ce privește dieta, distracțiile, relațiile sociale. Rezultatul: 400 de decizii ferme pentru Hristos.

Pentru mulți începe însă și sabia, pentru ca Evanghelia să aibă dreptate și aici. Copiii sînt opriți de părinți, soții de soții și invers, etc. Iată un fragment dintr-o scrisoare, care vorbește de la sine: „Mă numesc... Cristina. Sînt elevă în clasa a

opta și v-aș ruga, dacă se poate, să vă rugați pentru mine, pentru că am mari probleme cu părinții... Vreau să vă spun că îmi face foarte mare plăcere să particip la aceste conferințe, dar în clipa când merg acasă sînt certată de părinți, în special de mama, care îmi spune vorbe urite, mă înjură, mă ia la bătaie și îmi spune că nu mai am ce căuta aici, că, dacă nu fac ce spune ea, mă omoară.

Simt că nu pot să renunț să vin aici, deoarece numai aici am găsit deplină pace sufletească. Am invitat-o să vină și ea aici, dar nu vrea, am încercat să-i duc acasă conferințele tipărite, dar nu vrea să le citească. Aș fi dorit foarte mult să-mi faceți o vizită, ca să vadă și ea despre ce este vorba, dar nu este de acord. Ce aș putea să fac?"

„Deocamdată sînt încă un copil... nu mă pot descurca singură. Eu personal mi-am dat seama că aici este tot adevărul, că trebuie să facem ceea ce Isus a făcut și doresc din tot sufletul să îl urmez cu adevărat pe Isus.

Aș dori ca și părinții mei să vină la religia cea adevărată, să pot fi împreună cu ei în cer, dar dacă ei nu vor... Aș vrea să mă lase măcar pe mine să urmez pe adevăratul Dumnezeu. Îmi iubesc părinții foarte mult, dar nu pot renunța pentru ei la Dumnezeu..."

Cristina așteaptă încă rugăciunile noastre cu credință.

Ultima săptămînă, a șasea, a fost cu adevărat surprinzătoare. Nu au fost conferințe, ci, la sediul comunității Iași, toți cei care au luat decizii, împărțiți în patru grupe alfabetice, au fost invitați, în primele 4 zile ale săptămînii, între orele 8-22, pentru dialog cu pas-

torii și membrii comitetului, în vederea botezului. S-au prezentat și au fost examinați 87, din care 83 au avut posibilitatea să fie prezenți și să primească botezul. A fost o săptămînă a minunilor, despre care s-ar putea spune mult, dar niciodată suficient: era uimitor să vezi oameni veniți dintre greco-catolici, romano-catolici, ortodocși, evrei, evangheliști, bapțiști, pentecostali, de vîrste diferite, de profesiuni diferite (profesori, asistenți, elevi, învățători, ingineri, muncitori, studenți), bărbați și femei, chiar și copii, cu o dispoziție de schimbare a vieții de 100% de dragul lui Hristos. Unii dintre ei au declarat:

„Citesc Scripturile de mulți ani și mulțumesc lui Dumnezeu că v-am găsit! Toți îmi spuneau: Hai la noi! Hai la noi! Mi-a plăcut însă că aici nimeni nu mi-a spus aceste cuvinte, ci mi l-a arătat pe Isus și religia Lui”.

„Căutam această biserică a primilor creștini, dar n-am găsit-o pînă nu a venit Leo să mi-o arate”.

„Am fost la toate evanghelizările și la toți evangheliștii care au venit în Iași, dar cu Leo a fost cu totul altfel. M-a uimit organizarea și socotesc că acolo unde este organizare, este Duhul bisericii lui Hristos”.

Un fost deținut a spus: „Am trecut de la temniță la templu. Nu am crezut că mai există așa oameni pe pămînt”.

O evreică a declarat: „Mie mi-a venit foarte ușor să primesc principiile religiei advente, a trebuit doar să-L accept pe Isus”.

„Mă pregăteam să mă fac preot, dar Dumnezeu m-a călăuzit minunat!”.

Aici am văzut mîna lui Dumnezeu, imputernicind Cuvîntul și schimbînd rapid viețile. Am înțeles, practic, pentru prima dată o teologie, acceptată pînă acum mai mult teoretic. Cred că a sosit vremea minunilor și a credinței. Dumnezeu nu minte și cred că are lucruri și mai uimitoare să ne descopere.

Botezul celor 83 de suflete a fost o sărbătoare cerească, un început pentru celelalte botezuri care vor urma. A oficiat evanghelistul Leo și pastorul comunității Iași - Iacob Stelian.

Lucrarea continuă la Iași cu Seminarii de Apocalips, săptămînal: miercuri și vineri. Sînt încă 200 de cursanți și alte 400 de adrese de interese, care sînt în grija membrilor comunității. Sîmbătă - 2 mai - va fi un alt botez și apoi altele așteaptă programarea.

Există și cineva în dosul cortinei. Comunitatea Iași s-a implicat în ceea ce n-a intuit inițial, dar este fericită, deși spațiul localului de rugăciune este acum foarte aglomerat. Răsplata efortului pentru organizarea, finanțarea și susținerea întregii activități este experiența nouă și noua față a comunității.

Acum, la Iași se fac planuri de vizite, se susțin Seminarii de Apocalips, tinerii și vîrstnicii, noii botezați și cei mai vechi au o preocupare comună: Evanghelia, adică Isus, la cît mai mulți și cît mai grabnic posibil.

Dezvăluiri surprinzătoare, fapte uimitoare sînt încă în curs de desfășurare la Iași.

Pastori,

Teodor Huțanu și Stelian Iacob

„LUMEA NU VA FI CONVERTITĂ PRIN DARUL LIMBILOR SAU PRIN LUCRAREA MINUNILOR, CI PRIN PREDICAREA LUI HRISTOS CEL RĂSTIGNIT.”

T.M. 422.

„ȚINTA ORICĂRUI EVANGHELIST ESTE ACEEA DE A DUCE PE PĂCĂȚOS LA HRISTOS, DE A PUNE MÎNA ACESTUIA ÎN MÎNA STRĂPUNSĂ DE CUIE A MÎNTUITORULUI SĂU.”

C.B. HAYNES.

ȘAPTE REGULI SCURTE
PENTRU A FI UN ADEVĂRAT
CREȘTIN

Nu uita niciodată să te rogi zilnic, singur în cămăruța ta. Când te rogi, adu-ți aminte că Dumnezeu este prezent, că El aude rugăciunea ta - (Evrei 11,6).

Nu neglija lectura zilnică, studiul Sfințelor Scripturi. Când studiezi, adu-ți aminte că Dumnezeu îți vorbește, că trebuie să crezi și să trăiești ceea ce îți spune Dumnezeu. Cei care neglijează cele de mai sus sînt pe un drum ce-i înstrăinează de Dumnezeu - (Ioan 5,39).

Nu cereți de la Dumnezeu lucruri de care nu simțiți că aveți nevoie. Spuneți în rugăciunile voastre tot adevărul și mărturișiți-vă faptele, oricît de rele și grave ar fi ele; cereți iertare în numele Domnului Isus Hristos, pentru că sînteți în primejdie și rugați-L să se facă voia Lui - (Ioan 4,24).

Nu lăsați să treacă nici o zi fără ca să fi făcut ceva pentru Hristos. Meditați în fiecare seară la ce a făcut Hristos pentru voi și întrebați-vă la rîndul vostru: „Ce fac eu pentru Mîntuitorul meu?” - (Matei 5,13.16).

Dacă aveți nelămuriri cu privire la un lucru oarecare, bun sau rău, cereți iluminare divină asupra acestei probleme (Col. 3,17). Dacă nu-l puteți face, este o dovadă că acel lucru nu este bun - (Rom. 14,23).

Să nu spuneți niciodată că puteți face un lucru, numai pentru că îl fac și alți oameni - (Ioan 21,22). Mai bine întrebați-vă: „Ce ar face Isus dacă ar fi în locul meu?”, și sîrguiți-vă de a simți ca El - (Ioan 10,27).

Nu credeți în și nu vă supuneți propriilor voastre simțăminte, dacă ele vin în conflict cu Cuvîntul lui Dumnezeu. Întrebați-vă cu multă seriozitate: „Ceea ce simt, corespunde oare cu adevărul? Dacă simțămintele voastre nu corespund cu Cuvîntul lui Dumnezeu, atunci credeți ce spune Dumnezeu... că inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea - (Rom. 3,4; 1 Ioan 5,10.11).

CONCURSUL DE POEZIE

PRISĂCARU ELENA

COMUNITATEA PIATRA-NEAMȚ
CONFERINȚA MOLDOVA

Sonnet primăverii

Motto:

Mi s-au rupt toate coardele,
Acum cîntă lira inimii mele.

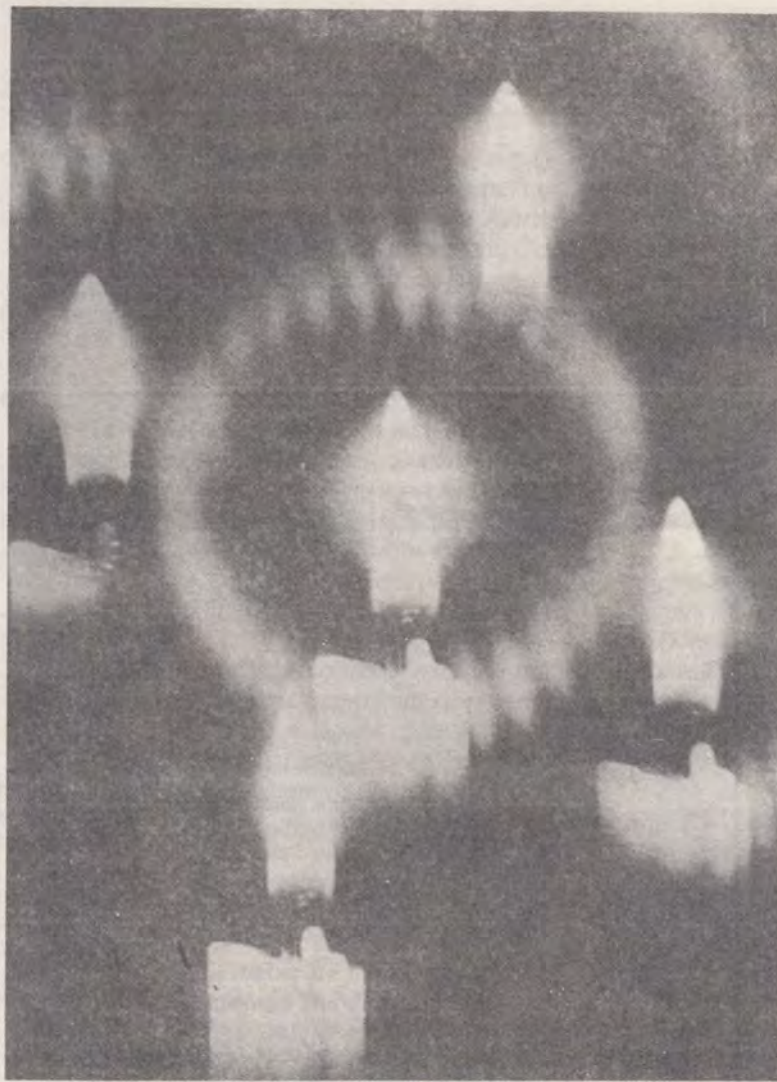
Tagore

De undeva, din depărtări, din largul zării
De-acolo, de-unde apele-n extaz
Își culcă a lor freamăt în talaz,
Și murmură un cînt în faptul serii.

De-acolo vine primăvara-n zori!
Sau poate... din adîncimile întunecate,
O regăsim la geam pe neașteptate,
Și tresărim la primii ei fiori!

Căci trece peste noi în tainic zbor,
Cu vînt ce-adie-n pomii, care vor,
Cînd vine cu șoptirile-i de soare,
Să pună-n cinstea-i strai de sărbătoare.

Aș vrea, cînd vii cu haina ta, de-april,
Să am un suflet nou, ca de copil.

SCHIMBĂRILE DE ASTĂZI... PENTRU MÎINE

O lume, o ordine, o lege, o religie

Tema articolului de față are o deosebită însemnătate pentru societatea noastră. Evenimentele sociale, politice și economice din lumea noastră de astăzi au o importanță deosebită în schimbările politice și religioase pe care le vom avea în viitor, schimbări ce vor decide mersul lucrurilor. A-desea, acestea trec neobservate, dar ele conferă societății noastre un aspect deosebit.

Pentru biserica din timpul sfîrșitului, este de o deosebită importanță să cerceteze, în mod critic și

cu multă atenție, desfășurarea evenimentelor, în lumina Bibliei. Biserica din timpul sfîrșitului nu trebuie să se lase înșelată.

Apostolul Pavel ne spune: „Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință, și a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul, care se înalță mai pe sus de tot ce se numește 'Dumnezeu', sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dîndu-se drept Dumnezeu.

Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum, să fie luat din drumul ei.

Și atunci se va arăta acel Nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale, și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale...

Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sînt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dregostea adevărului ca să fie mîntuiți.

Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în neleguire, să fie osîndiți.

Așadar, fraților, rămîneți tari, și țineți învățăturile, pe care le-ați primit fie prin viu grai, fie prin epistola noastră.

Și însuși Domnul nostru Isus Hristos, și Dumnezeu, Tatăl nostru, care ne-a iubit și ne-a dat, prin harul Său, o mîngiere veșnică și o bună nădejde să vă mîngie inimile, și să vă întărească în orice lucru și cuvînt bun!" (2 Tes. 2, 3-4. 7-12. 15-17).

În abordarea acestui subiect, vom evidenția trei idei, trei gînduri majore:

1. Tabloul unei societăți secularizate din vremea sfîrșitului;
2. Obiective politice și religioase din vremea sfîrșitului;
3. Profețiile biblice au răspuns la tendințele secularizante din vremea sfîrșitului, o bază a credinței advente.

1. TABLOUL UNEI SOCIETĂȚI SECULARIZATE DIN VREMEA SFÎRȘITULUI.

Despre faptul că trăim în timpul sfîrșitului nu trebuie să vorbim prea mult. Nu trebuie să demonstrăm prea mult. Fiecare dintre noi cunoaște prea bine acest lucru. Zilnic sîntem saturați cu tablouri și evenimente din lumea politică, socială și economică, din lumea în-

treagă. Aceste situații pendulează între nădejde și îndoială și ne acaparează timpul și opțiunile.

Cu puțin înainte, jubilam de bucuria liniștitoare asupra unirii pașnice a Germaniei. Astăzi însă, frământările sociale și politice din Germania arată o situație destul de tensionată. Nu cu mult timp în urmă, Gorbaciov era numit „Gorbi“ și politicieni de primă mână, plini de iubire și recunoscători, îl preamăreau. Dar chiar atunci a apărut teama apăsătoare că Gorbaciov ar fi putut instaura o nouă dictatură. Și aceasta, chiar când se credea că s-a făcut o întorsătură spectaculoasă, cu posibilități noi pentru lume. Și „Gorbi“ a rămas doar un mit.

De-abia a fost anunțată biruința triumfătoare din războiul din Golf, că am fost obligați să constatăm că Sadam Husein a spulberat laurii biruinței cu politica lui adversară și am devenit spectatori la tot ceea ce a făcut el (și mai face încă) popoului kurd neajutorat.

Este drept ca aceste evenimente, aceste schimbări să ne preocupe. Câte evenimente ce marchează vremea sfârșitului am văzut numai în ultimul timp! Război în Israel, rachete asupra Israelului, izgonirea și exterminarea kurzilor, războiul din Afganistan, tulburări la Los Angeles, foamete în Africa, mii, zeci de mii de oameni sînt sub spectrul morții, cutremure nimitoare, inundații catastrofale în Asia, cenușă și lavă prin activarea vulcanilor din Filipine și Italia. În prezent, se desfășoară lupte distrugătoare, război civil în Iugoslavia, la granița noastră.

Ca niciodată pînă în prezent, în istoria omenirii, convulsii sociale și naturale frământă Terra. Cum am putea să le înțelegem corect? Cum am putea simți împreună cu cei ce sînt greu încercați și să-i ajutăm? Ce putem face cu această istorie

depresivă a lumii? Este o realitate faptul că toate acestea ne îndurerează. Pentru mulți, granița durerii a fost de mult depășită. Trebuie uneori să închidem ochii pentru a ne autoapăra. De fapt, a închide ochii este un reflex al supraviețuirii. Nimeni nu este un Atlas, ca să poarte lumea pe umerii săi.

Tot atît de adevărat este că cine fuge de catastrofe, din nefericire, va vedea cum catastrofele vor alerga după el și tot nu va scăpa. Căci ele scapă controlului și dirijării omului, oricît de inteligent ar fi el.

Evenimentele de mai jos s-au consumat aproape cu 20 de ani în urmă. În 1973 a apărut primul raport al „Clubului de la Roma“. În acest raport, se spunea că încordarea a ajuns la limită. Un an mai tîrziu, în 1974, apare un al doilea raport intitulat: „Omenirea în momentul critic“. Amîndouă au constituit atunci o avertizare cu iz conservator. Se nădăjduia într-o nouă politică, într-un nou stil de viață. Se preconiza ca să se ceară Apusului să consume mai puțin, să irosească mai puțin resursele de hrană, de energie, pentru ca să se facă față nevoilor sociale ale celor mai dezavantajați. Africanii, indienii să reducă rata creșterii demografice. De aici, nevoia educației sociale. În acest fel, biserica a fost și ea implicată în viața so-

cială, economică și chiar politică. Ea a inițiat chiar o intrare în desfășurarea acestor evenimente. Noi trebuie să trăim mai simplu, ca și alții să poată supraviețui... simplu.

Ecourile predicilor s-au stins, dar spectrul sumbru al stărilor de lucruri n-a dispărut. Influența forțelor întunericului este anevoie de suportat. Nu este de mirare că se impune un răspuns la întrebarea: „Cînd va veni și pentru noi timpul de a avea o lume sănătoasă, o lume a păcii și buneii învoiri, o lume a dreptății, o lume în care mediul înconjurător să fie purificat, ocrotit?“.

Această problemă confruntă multe capete înțelepte, din toate domeniile societății contemporane. Politicieni, sociologi, pedagogi și teologi sînt frămîntați de această problemă.

Se caută cu febrilitate o cale de ieșire din această situație care, dacă nu-și găsește la timp rezolvarea, duce la o nimicire generală. Deci, o luptă pentru supraviețuire.

Din această situație se nasc gînduri noi, planuri și strategii noi atît în politică, cît și în religie. Se afirmă că sînt căi și mijloace care duc către o lume mai bună. Aceasta vizează planuri și obiective politice și religioase, ce se conturează acum, în vremea sfârșitului. Dar despre aceasta, în numărul viitor al revistei noastre.

ÎN PRIMII 12 ANI DE ACTIVITATE A EDITURII „CUVÎNTUL EVANGHELIEI“ (1920 - 1932), ACEASTA A TIPĂRIT ȘI RĂSPÎNDIT 3.713.345 EXEMPLARE CĂRȚI, BROȘURI ȘI REVISTE, ÎN VALOARE DE 45.422.722 LEI / 131.375 KG. - UN TREN CU 14 VAGOANE DE 10 TONE FIECARE.

BULETINUL EDITURII NR.1/1932

RAPORT STATISTIC

privind Campania Națională de Evanghelizare - "Seminarii de Apocalips",
17 ianuarie - 31 Mai 1992

CONFERINȚA	Nr. Sem. Ap. Publ.	Nr. Sem. Ap. Familie	Total Sem. Ap.1991-'92	Nr.conduc. și aj. S. Ap.	Nr.parti- cipanți	Nr. absol- venți	Nr. botezuri		
							Trim. 1	Mai '92	Total
MUNTENIA 194 com.	236	2.087	2.333	2.860	25.493	6.422	199	1.113	1.312
MOLDOVA 133 com.	94	912	1.007	2.270	13.169	5.731	221	963	1.184
OLTENIA 151 com.	35	888	923	1.734	9.789	6.521	50	757	807
TRANSILVA NIA SUD 125 com.	10	550	560	927	9.028	5.025	26	528	554
TRANSILVA NIA NORD 103 com.	42	764	806	1.125	7.783	4.011	11	479	490
BANAT 90 com.	96	450	546	741	10.065	3.861	91	283	374
TOTAL	513	5.651	6.175	9.657	75.327	31.571	598	4.123	4.721

FEBRA MILENIULUI

Sfârșitul lumii se apropie - iarăși.

Astăzi, face senzație în lumea noastră, ca și acum 992 de ani, problema sfârșitului lumii, problemă pusă în discuție mai des acum, în preajma încheierii unui mileniu și începerea celui de-al 3-lea mileniu. Europa, și nu numai ea, tremură din nou, dar nu din cauza vremii răcoroase. Ea suferă de „febra mileniului”. „Febra mileniului” nu este o boală, ci... o idee. Acest an mistic, magic - 1000 e.n. - este gata să vină - an care, așa cum cred foarte mulți, va marca revenirea Domnului Hristos. Cu alte cuvinte, „înserarea sau noaptea Universului” este la ușă.

Cu siguranță că există un mic dezacord cu privire la momentul când această „noapte” va avea loc. Unii au dat ca sigur faptul că sfârșitul lumii va avea loc la ultima bătaie a orologiului Universului, în anul 999. Alții au fixat acest eveniment la data solstițiului de vară sau în Vinerea Patimilor.

Dar cu toate că oamenii au avut discuții cu privire la data și ora exactă a acestui eveniment, ei au fost cu toții de acord, după opinia lui Raul Glaber, un călugăr din Cluny, că sfârșitul era aproape și că Satana „va fi în curînd dezlegat, pentru că cei o mie de ani s-au împlinit”.

Ca urmare, după o legendă, toată Islanda, întreaga ei popu-

lație s-a convertit la creștinism, atunci când orologiul a început să bată miezul nopții și începea un nou mileniu, la sfârșitul căruia ne aflăm noi acum. Alții au dat la săraci tot ceea ce aveau. Mulțimi de oameni speriați, dezorientați și înfricoșați au umplut (acum o mie de ani) străzile Romei, în timp ce clopotele bisericilor băteau, pentru ceea ce toți gîndeau că va fi ultimul an nou.

Cînd ora fatală a bătut la Roma, mulțimea de-abia mai îndrăznea să respire. După relatarea unui martor ocular, „nu puțini au fost aceia care au murit de frică, dîndu-și ultima suflare atunci și acolo”. Dar, după ce momentul acela a trecut, cînd

lumea înspăimîntată a văzut că nici un foc n-a căzut din cer, toți s-au trezit ca dintr-un vis urît.

Sfîrșitul... avea totuși să vină.

FEBRA MILENIULUI

Astăzi, sînt persoane și concepții care leagă sfîrșitul mileniului de... sfîrșitul lumii. Mulți Guru, aparținînd mișcării New Age, cum ar fi de exemplu Ken Carey, consideră anul 2000 e.n. ca marcînd un fel de cumpănă a apelor. Alții cercetează cu atenție și interes așa-zisele profetii ale lui Nostradamus, care, spun aceștia, a profetizat că, în anul 1990, din cer va veni un mare Împărat al groazei...

Chiar și unii creștini fac pre-ziceri, cum că începutul celui de-al treilea mileniu poate fi, de asemenea, începutul Împărăției veșnice a Domnului Hristos pe pămînt.

Am spus „unii creștini” pentru că Domnul Hristos ne-a avertizat împotriva acestui fel de gîndire. În Matei 24, 36, de exemplu, El spune: „Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl”.

Dacă Domnul Hristos personal nu știe cînd anume avea să aibă loc venirea Lui, cum îndrăznim noi oare să avem pretenția că știm mai bine? NU! Cuvîntul Lui Dumnezeu este foarte clar: nimeni nu știe cînd anume va fi sfîrșitul istoriei păcatului și a lumii; nimeni nu știe cînd anume va avea loc revenirea Domnului Hristos.

Pentru acest motiv Domnul Isus a spus că noi trebuie să fim totdeauna gata pentru a-L întîmpina. În Matei 24,42-44, El spune:

„Vegheați dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul

vostru. Să știți că, dacă ar ști stăpînul casei, la ce strajă din noapte va veni hoțul, ar veghea și n-ar lăsa să-i spargă casa. De aceea și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gîndiți”.

Cum ar fi putut El să facă mai clar acest lucru?

Cu cîtva timp în urmă, cumnatul meu și-a parcat mașina în fața casei sale. A doua zi dimineața, cînd a dorit să plece la lucru, nu-și mai amintea unde o parcase. Mașina nu era nicăieri de găsit.

Apoi, realitatea dureroasă îl lumină. Mașina îi fusese furată.

Din fericire, după cîteva zile, mașina a fost găsită abandonată pe o altă stradă. Dar adevărul era că, dacă cumnatul meu ar fi știut că i se va fura mașina, ar fi vegheat și n-ar fi lăsat să i se fure mașina. Dar, deoarece nu sîntem anunțați cînd vine hoțul, singurul lucru pe care-l putem face este acela de a fi totdeauna gata, în alertă.

Sîntem noi în alertă? Sîntem noi gata pentru revenirea Domnului Hristos?

TOTDEAUNA GATA

Sfîrșitul lumii vine - iarăși. Astăzi, ca acum 992 de ani, problema sfîrșitului lumii face senzație, este pusă în circulație și mulți sînt copleșiți.

Dar atenția noastră trebuie să se îndrepte, să se concentreze asupra Domnului Hristos - și nu asupra groaznicelor calamități ce sînt pe punctul să cuprindă lumea. Inima, centrul speranței creștine, trebuie să fie bucuria de a veghea și aștepta revenirea lui Hristos în slavă, pe norii cerului și nicidecum de a veghea tic-tac-ul ceasornicului sau zilele calendarului ce înain-

tează spre anul mistic 2000 - sfîrșit și început de mileniu.

Centrul nădejdiei creștine este o Persoană și nu o dată. Atenția și preocuparea noastră trebuie să se îndrepte spre Isus și nu spre războaie, foamete și cutremure.

Noi trebuie să ne petrecem timpul învățînd, cunoscînd pe Isus pînă la identificare cu El - și nu discutînd în contradicție asupra problemelor de timp ale venirii Lui. Noi avem mare nevoie să intrăm în comuniune cu El, cu Isus, prietenul și Dumnezeuul nostru, și nu să pierdem timp prețios calculînd - cu formule matematice - ziua, luna sau anul în care El va reveni.

Aceasta este ceea ce trebuie să constituie o deosebire între a contribui la a face cunoscut sau de a face azi senzație - sfîrșit și început de mileniu - sau răspîndirea acestei bune vești a mîntuirii prin Isus Hristos.

Bazați pe studiul profeției și al semnelor timpului, Adventiștii de Ziua a Șaptea cred că noi trăim acum în timpul sfîrșitului.

Dar noi credem, de asemenea, că n-am ajuns încă sfîrșitul timpului. Nu încă! Noi nu credem că cineva poate să știe, mai dinainte, în mod precis, cînd va avea loc sfîrșitul timpului.

Dar noi vom ști cu toții atunci cînd ne vom găsi în acel moment, atunci cînd vom vedea... semnul Fiului omului, venind pe nori, în slavă.

Ca Adventiști de Ziua a Șaptea, dorim ca toți să fie gata, așteptîndu-L, asemenea fecioarelor înțelepte din parabola Mîntuitorului.

R. Winkle

Traducerea și adaptarea:

D. Popa

Soarele își arunca ultimele raze peste creasta dealului, îmbrăcînd într-o mantie de foc pășunea, ultimii copaci ai pădurii și turma de oi ce cobora răsfiată spre staul. Doi dulăi mergeau înaintea, grăbiți să-și primească porția pentru munca de peste zi; ciobanul își etala măiestria, conducînd din privire și glas șirul lung și șerpuitor al oilor, în timp ce tovarășii săi așteptau cu vasele pregătite mulsul de seară.

Totul era normal, liniștit, munca împletindu-se cu poveștile colorate ale ciobanilor și cu cîte un lătrat prelung. După ce toate oile au trecut pe sub strunga de muls, unul dintre ciobani întreabă: „Ai văzut pe muscurea cornută leneșă, ai muls-o tu?”. „Nu, dar poate n-am băgat de seamă, să fim atenți mîine dimineață!”.

Dimineața, urmăream să vină la rînd „muscurea cornută leneșă”, una din sutele de oi ale turmei, cu numele ei specific, dar ea nu apăruse.

Îngrijorarea ciobanilor crește, încep să caute, urmăresc, numără... dar una lipsește. „Ce s-o fi întîmplat cu ea, doar ieri am văzut-o, a fost cu mine prin pădure, mi-aduc bine aminte, rămînea mereu în urmă și trebuia s-o zoresc”.

Și muscurea n-a mai apărut niciodată, nici o urmă, nici un semn măcar...

Probabil pe drumul spre staul, cînd cîinii au plecat înaintea, iar ciobanul își conducea oile din față, ea a rămas în urmă și a fost mîncată de un lup, ce a urmărit îndelung acest obicei rău al ei.

„Cum își cercetează un păstor turma cînd este în mijlocul oilor sale împrăștiate, așa Îmi voi cerceta Eu oile, și le voi strînge din toate locurile pe unde au fost risipite în ziua plină de nori și negură.”

Le voi paște pe o pășune bună, și stîna lor va fi pe munții cei înalți ai lui Israel; acolo se vor odihni într-un staul plăcut, și vor avea pășuni grase pe munții lui Israel.

Și voi, oile Mele, așa vorbește Domnul Dumnezeu: 'Iată, voi judeca între oaie și oaie, între berbeci și țapi'.

De aceea, așa le vorbește Domnul, Dumnezeu: 'Iată că voi judeca între oaia grasă și oaia slabă'.

...voi veni în ajutorul oilor Mele, ca să nu mai fie de jaf, și voi judeca între oaie și oaie.

Voi pune peste ele un singur păstor, care le va paște, și anume pe robul Meu David; El le va paște, El va fi păstorul lor". (Ezechiel 34, 12. 14. 17. 20. 22. 23).

Cînd auzi cuvîntul „oaie”, imaginația te poartă pe plaiuri de vis și poezie; te găsești parcă într-o lume a nevinovăției, armoniei și bogăției; te gîndești la zilele de demult, patriarhale, la primii regi-păstori, la altarul de jertfă! Parcă vezi în față primul miel sacrificat, oile ce așteaptă să moară, pentru ca un om nelegiuit să-și spele trecutul în sîngele nevinovatei animale. Parcă auzi cîntecul cavalului, lătratul cîinilor, simfonia păsărilor, urlatul lupilor și vocea puternică și sigură a păstorului.

Oaia este animalul cel mai slab și neajutorat, dar cel mai strîns legat de existența omului.

Cîntecele, poeziile și poveștile te poartă din fața unei oi slabe și nevinovate, ce stă la tuns sub genunchiul ciobanului, la Cel care, „asemenea unei oi mute sau ca un miel dus la tăiere”, S-a lăsat răstignit pe crucea Golgotei, pentru a încheia șirul mieilor sacrificați pentru păcat.

Cînd auzi cuvîntul „păstor” sau „cioban”, tabloul se schimbă. Lumea mioriței nu mai e atît de frumoasă, te gîndești la persoane din treapta de jos a societății, fără carte, fără educație, rămași la cele mai simple trepte ale civilizației. Într-o lume ce progresa rapid pe drumul tehnicii și științei, artei și civilizației, meseria de păstor este asociată adesea unei dureroase înapoieri sau eșecului în viață.

"PAȘTE OILE MELE"

Dar ori de câte ori aud cuvîntul „păstor”, în urechile mele răsună atît de duios și de plăcut ultimele cuvinte ale Domnului și Mîntuitorului meu, adresate celui mai reprezentativ ucenic al Său, într-o întreită accentuare: „Paște oile Mele”.

Oi și păstor constituie și azi o lume tot atît de reală, vie și actuală, ca atunci cînd tînărul David s-a aruncat asupra leului sau ursului, pentru a-și salva puținele sale oi.

Și astăzi sînt oi care rămîn în urmă, se pierd, cad în prăpăstii sau sînt devorate de fiarele lumii moderne. Deosebirea este că cele mai multe sînt pierdute și doar puține de tot mai urmează glasul păstorului; că cele mai multe se pierd și se aruncă în hăul prăpastiei păcatelor; că cele mai multe cochetează cu fiarele îngrozitoare, astupîndu-și urechea la vocea păstorului iubitor.

Deosebirea este că, într-o lume a oilor pierdute și a sufletelor sfîșiate de patimi, slujba de „păstor” continuă să fie neglijată și batjocorită, greșit înțeleasă și trăită.

Avem nevoie să auzim încă odată, răsunînd în urechile, inimile și sufletele noastre, însărcinarea divină: „Paște oile Mele!”. Dincolo de teologie și rafinament, oratorie și tact (diplomație), avem nevoie să ne întoarcem spre pustiul spiritual al adîncului omenesc, spre a aprinde o lumină, a aduce o speranță, a lega o prietenie.

Lumea are nevoie de „păstori” pentru a le arăta drumul părinților spre copii și a soților unul spre altul, pentru a regăsi armonia pierdută a unei vieți ideale. Lumea așteaptă un „păstor” care să aibă timp să-i asculte durerea, să-i șteargă lacrimile, să-i spună că mai există iubire.

Un Maestru iubitor vrea să-ți întoarcă privirea mîndră și gîndul rivalității spre lumea celor pierduți și risipiți.

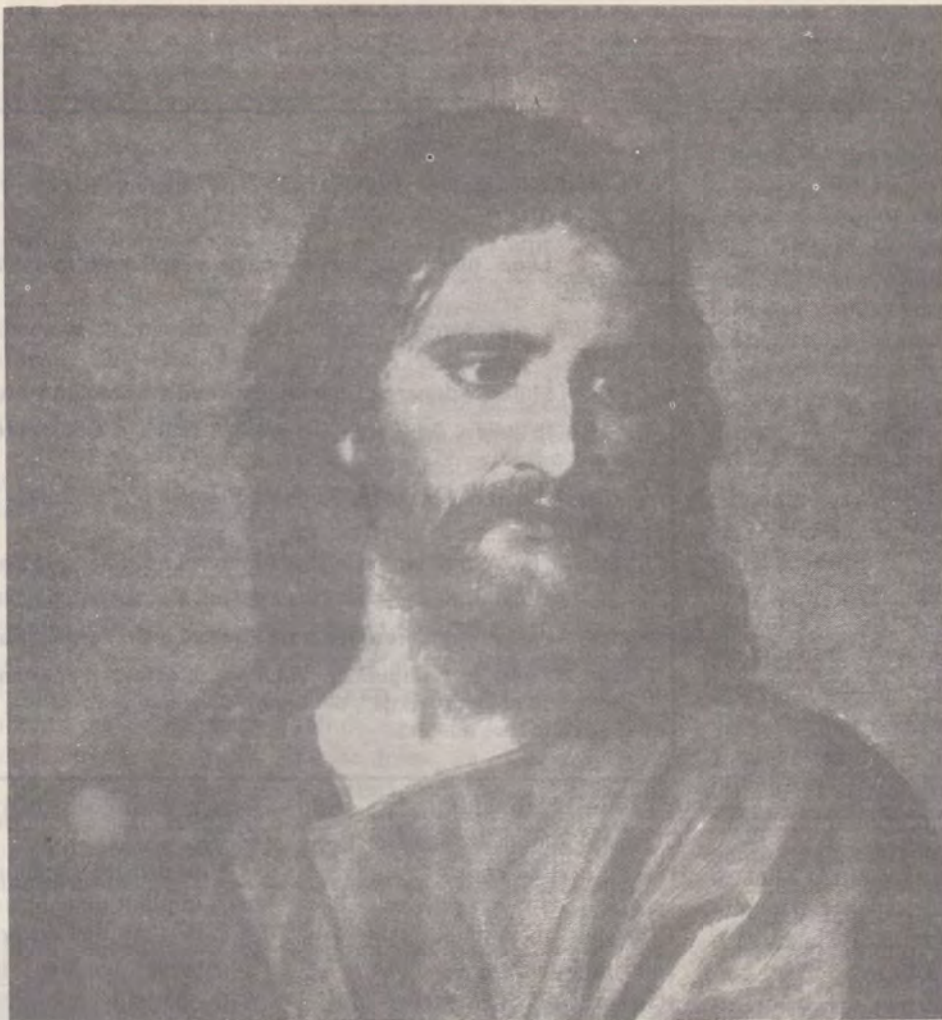
Fie ca aceste rînduri să te miște, să te impresioneze, ca să prețuiești numele de păstor, pe nedrept blamat, și să fii demn și fericit de chemarea ce ți-a fost adresată de Marele Păstor: „Paște oile Mele!”

Pastor:
Aldea Traian

„AȚI PUTEA SĂ-MI SPUNEȚI ÎN CÎTEVA CUVINTE CE ESTE ADEVĂRATUL CREȘTINISM DE CARE ÎMI VORBIȚI? A ÎNTREBAT UN TÎNĂR PE UN BĂTRÎN PASTOR.

ACESTA A TĂCUT PREȚ DE CÎTEVA CLIPE, APOI CU UN GLAS BLÎND ȘI PLIN DE IUBIRE A SPUS:

„SĂ- RABZI, SĂ TACI, SĂ IERȚI, SĂ UIȚI ȘI SĂ IUBEȘTI” -

ISUS HRISTOS SUBIECTUL SUPREM AL SCRIPTURILOR

„Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine. Și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața!” (Ioan 5,39-40).

Versetele citate cuprind importante adevăruri pentru viața noastră de credință.

Cercetați Scripturile! Scopul acestei porunci constă în dobândirea unei credințe temeinice și raționale, care să facă pe creștini să rămână tari în credință, rezistenți chiar și în cuptorul de foc al încercărilor cumplite. Numai prin cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu se naște în inima omului credința și tot pe acest temei ea crește, se dezvoltă și se desăvârșește. Apostolul Pavel scria: „Credința vine în urma auzirii; iar

auzirea vine prin Cuvântul lui Dumnezeu” (Rom. 10,17). „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât o sabie cu două tăișuri... judecă simțirile și gândurile inimii” (Evrei 4,12). Iar apostolul Petru dă asigurarea că „Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus la slava Sa veșnică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va întări, vă va desăvârși, vă va da putere și vă va face neclintii” (1 Petru 5,10).

Predicatorul american din veacul trecut, D. Moody, spunea că s-a rugat mult pentru credință și a considerat că, într-o zi, se va coborî credința în inima lui ca un trăznet din cer. S-a tot rugat și a tot așteptat, dar credința n-a venit. Apoi, citind Epistola către Romani (10,17), a

constatat că credința vine prin auzirea Cuvântului lui Dumnezeu. Atunci a cercetat Sfânta Scriptură și a simțit cum în inima lui apare, se naște credința, apoi a stăruit în cercetarea Scripturilor și credința a crescut în inima lui și, continuând cercetarea, credința lui devenea tot mai puternică.

Așadar, numai prin cercetarea Scripturilor, cugetind asupra lor și împlinind preceptele lor vom putea deveni urmași credincioși ai Domnului Isus Hristos. Acum înțelegem mai ușor cât de falsă și dăunătoare este concepția „crede și nu cerceta”.

Învățătorul divin spune: cercetați Scripturile, oamenii zic: crede și nu cerceta. Probabil, oamenii aceștia căutau să țină pe

creștini în întinericul erorilor și ereziilor pe care le susțineau, împiedicându-i să primească lumina curată a Evangheliei. Dar ei au făcut ca ateii să se servească de aceste îndrumări pentru a critica Sfânta Scriptură și a ațîța răzvrătirea oamenilor împotriva Creatorului, aducând mari daune lucrării lui Dumnezeu.

Scripturile mărturisesc despre Domnul Isus Hristos.

De la Geneza la Apocalips, de la prima pînă la ultima pagină, Sfintele Scripturi vorbesc despre Fiul lui Dumnezeu, Mintuitorul lumii. De aceea, referindu-se la Scripturi, El declara că „tocmai ele mărturisesc despre Mine“. În aceste cuvinte, Domnul Isus vorbește despre Scripturile Vechiului Testament, căci numai acestea existau pînă la acea dată.

„Și nu vreți să veniți la Mine ca să aveți viața“, spunea Domnul Hristos iudeilor, care căutau să-L omoare (Ioan 5,40.16).

Din cele de mai sus rezultă că subiectul suprem al Sfințelor Scripturi, tema lor centrală sau principală este Domnul Isus Hristos. Noi trebuie să cercetăm Scripturile pentru a veni la El, a ne consacra Lui, ca să avem viața.

Tipurile, simbolurile, legile, pildele, ceremoniile, patriarhii, profeții, apostolii, personajele, eroii, făgăduințele și alte elemente ale Sfințelor Scripturi ne vorbesc direct și imediat sau indirect și în final despre Isus Hristos, Domnul și Mintuitorul nostru.

De aceea este necesar ca, prin Duhul Sfânt, să ne formăm deprinderea, obiceiul sfînt de a dezvolta capacitatea spirituală de a cerceta Sfintele Scripturi, întotdeauna pentru a descoperi în paginile lor pe Domnul, Izbăvitorul nostru din moarte și păcat. Numai dacă Îl identificăm, în scrierile sfînte, pe Răscumpărătorul nostru eforturile nu ne vor fi zadarnice, ci vor fi încununat de succes.

PROGRAM DE ACTIVITATE ÎN LUNA IULIE 1992

Luna iulie a.c. va cunoaște o activitate foarte intensă.

Astfel:

- 5 iulie - Serbarea de absolvire a Seminarului; promoția 1988-1992.
- 12 - 13 iulie - Adunarea Generală Electivă a Conferinței Muntenia.
- 15 - 16 iulie - Adunarea Generală Electivă a Conferinței Transilvania-Sud.
- 19 - 20 iulie - Adunarea Generală Electivă a Conferinței Transilvania-Nord.
- 22 - 23 iulie - Adunarea Generală Electivă a Conferinței Banat.
- 26 - 27 iulie - Adunarea Generală Electivă a Conferinței Oltenia.
- 30 - 31 iulie - Adunarea Generală Electivă a Conferinței Bacău.

Între 30 iulie și 5 august, dr. W.Liling, directorul departamentului „Sănătate și Temperanță“, din cadrul Diviziunii Euro-Africa, va face o vizită în țara noastră.

Însuși Mintuitorul a vestit despre patimile, moartea și învierea Sa, arătînd că se va împlini tot ce a fost scris despre Sine. Astfel, El a spus apostolilor: „Iată că ne suim la Ierusalim și tot ce a fost scris prin prooroci despre Fiul omului, se va împlini. Căci va fi dat în mîna neamurilor; Îl vor batjocori, Îl vor ocări, Îl vor scuipa și după ce-L vor bate, Îl vor omori, dar a treia zi va învia“ (Luca 18,31-33).

După ce a înviat din morți, arătîndu-Se la cei doi ucenici care mergeau de la Ierusalim la Emaus, le spune: „O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, cînd este vorba să credeți tot ce au spus proorocii... Și a început de la Moise și de la toți proorocii și le-a tilcuit, în toate Scripturile ce era cu privire la El“ (Luca 24,25. 27).

Tot astfel, cînd Mintuitorul S-a arătat celor 11 apostoli și celorlalți ucenici, le-a zis: „Iată ce vă spuneam cînd încă eram cu voi, că trebuie să se îplinească tot ce este scris despre Mine în legea lui Moise, în Prooroci și în Psalmi. Atunci le-a deschis mintea ca să înțeleagă Scripturile. Și le-a zis: 'Așa este scris și așa trebuia să pătimizească Hristos și să învieze a

treia zi dintre cei morți“ (Luca 24, 44-46).

Prin urmare, Domnul Isus Hristos a împlinit toate cele cuprinse în Sfintele Scripturi cu privire la El. Înruparea, lucrarea, învățăturile, viața, patimile, moartea, învierea, înălțarea, revenirea Lui constituie, de asemenea, o împlinire a Sfințelor Scripturi.

Așa fiind, să-L rugăm pe bunul Dumnezeu să ne călăuzească, prin Duhul Sfînt, în tot adevărul, ca fiecare creștin adventist să devină un zelos cercetător al Scripturilor și să-L găsească în cuprinsul lor pe Mesia, Isus Hristos Domnul, să rămînă în părtășie cu El, să trăiască împreună cu El și să-L proslăvească, să-L propovăduiască tuturor prin vorbirea și mai ales prin viața de slujitor al Evangheliei și Împărăției Sale.

Dacă prin cercetarea Cuvîntului lui Dumnezeu Îl găsim și Îl primim ca Mintuitor, noi devenim cu adevărat creștini adventiști, oameni de un fel deosebit față de toți ceilalți, „printr-o purtare sfîntă și evlavioasă așteptînd și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu“, pentru că „noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pămînt

nou, în care va locui neprihănirea“ (2 Petru 3,11-13). Găsindu-L în Sfânta Scriptură pe Isus și primindu-L ca Domn și Mîntuitor personal, El ne asigură viața din belșug; o viață de biruință chiar aici, pe pămîntul blestemat din cauza păcatului, și viața veșnică în Împărăția slavei. În această condiție duhovnicească, la făgăduința repetată a Martorului credincios: „Iată, Eu vin curînd și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui“, „da, vin curînd“, cei ce sînt în adevăr creștini, fii și fiice ale lui Dumnezeu, vor răspunde fericiți: „Vino Doamne Isuse“ (Apoc. 22,12. 20).

Iată motivele pentru care, în ultimii ani, în literatură - cărți, studii biblice, ziare, reviste - și în predicarea Evangheliei, este tot mai frecvent întrebuițat conceptul de „Hristologie“, știința despre Domnul Isus Hristos.

Dorim fierbinte ca, prin ajutorul bunului Dumnezeu, să fie intensificate și dezvoltate cercetările hristologice ale Sfințelor Scripturi și cu precădere ale Vechiului Testament, care este neglijat și discreditat de unii creștini din zilele noastre, pentru a descoperi și cunoaște mai clar, mai corect, mai deplin pe Domnul și Mîntuitorul, ca să ne consacram

Lui și să-i permitem să domnească în inimile și viețile noastre și să devenim acum cetățeni ai Împărăției harului și atunci, cînd va veni, să putem, fi cetățeni al Împărăției slavei.

Symbolismul Bibliei este un izvor de sublime învățături despre frumusețea sau farmecul Mîntuitorului nostru și fericirea de a trăi împreună cu El. Pe drept cuvînt s-a spus că „Religia creștină nu este o teorie, ci ea se cuprinde într-o persoană: Isus Hristos, Mîntuitorul, Răscumpărătorul, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului“. ¹ Așa fiind, să cercetăm cu rîvnă cărțile Sfintei Scripturi, pentru a vedea în ce mod, sub ce aspect și în ce limite Iosif, Moise, Iosua, Iov, Ionatan, șarpele de aramă, mana, stîncă, stîlpul de nor și stîlpul de foc, arderile de tot, marele preot, judecătorii, etc. simbolizează pe Domnul Isus Hristos, lucrarea, jertfa și biruințele Sale. Aceste cercetări ale Sfințelor Scripturi pot conduce pe creștinii adventiști la binecuvîntarea de a se îmbrăca în Domnul Isus Hristos și de a fi plini de toată plinătatea dumnezeirii, ca să aștepte și să grăbească venirea Împărăției slavei Sale (Romani 13,14; Col. 1,19; 2,9).

Pentru ilustrare, prezentăm succint cazul lui Ionatan, fiul lui Saul,

împăratul lui Israel, care simbolizează sub anumite aspecte pe Domnul Isus Hristos și lucrarea Sa. Ionatan este un prototip - dar nedesăvîrșit - al Mîntuitorului. Arătăm că Ionatan l-a iubit pe David și a făcut toate eforturile pentru a-l apăra împotriva tatălui său, împăratul Saul, care din invidie și teamă îl ura și căuta să-l omoare.

- Ionatan, deși era fiu de împărat, nu s-a rușinat de David, care era cioban. Dimpotrivă, a făcut legămînt cu el pentru că l-a iubit. „Ionatan și David au făcut legămînt ca să fie uniți ca frații unul cu altul“. ² Tot astfel, Domnul Isus Hristos, deși era Fiul lui Dumnezeu, nu s-a rușinat ca să ne numească frații și prietenii Săi, pe toți cei care Îl primim ca Mîntuitor și Domn al nostru, făcînd legămînt pentru mîntuirea noastră (Ioan 20,17; Evrei 2,11).

- Ionatan s-a lipit de sufletul lui David și l-a iubit ca pe sufletul lui; Ionatan îl iubea mult pe David. 1 Sam. 18,1,3; 19,1. Oare din ce cauză? Ionatan avea temeieri solide pentru cultivarea dragostei excepționale față de David. El a văzut că David, deși era numai un copil cu părul bălai și cu fața frumoasă, se încredea în numele Domnului oștirilor, credea că

Om și... cîine

Erau flămînzii; un om și-un cîine.
Am rupt din codrul meu de pîine,
Și-am dat la om - fiindc-a cerut.
Iar bietul cîine... a tăcut.

A doua zi, avînd iar pîine,
Mi-am dat bucata mea... la cîine;
El a tăcut și a mîncat,
Iar „bietul“ om m-a înjurat.

Radu D. Roșeti
Din vol. „Din inimă“

„A te lăuda cu virtuțile tale este un... viciu“. 5T / febr. 1910.

biruința aparține Domnului și a mers să se bată cu uriașul Goliat,³ care a ocărit ostirea Dumnezeului celui viu. (1 Sam. 17,36.42.45). David avea părtășie cu Domnul și apăra cauza Lui; Ionatan a știut despre acest lucru și că David este binecuvântat de Domnul. Prin urmare, Ionatan avea motive puternice să-l iubească pe David.

Dar Domnul Isus ne-a iubit „pe când eram noi încă fără putere“..., „pe când eram noi încă păcătoși“, atunci când eram vrăjmașii lui Dumnezeu (Rom. 5,6.8.10). El și-a alipit sufletul de noi și „a venit în lume să mintuiască pe cei păcătoși“ (1 Tim. 1,15). Noi, oamenii, nu mai avem nici o valoare: „Toți au ajuns ca niște necurați... Toți sintem ofiliți ca o frunză și nelegiuirile noastre ne iau ca vîntul“ (Is. 64,6).

- Dragostea lui Ionatan față de David era nelimitată. Chiar David mărturisește aceasta după moartea prietenului său, în cîntecul de jale, cînd exclamă: „Cum a murit Ionatan! Mă doare de tine frate Ionatane! Tu erai plăcerea mea, dragostea ta pentru mine era minunată: mai pe sus de dragostea femeiească“ (2 Sam. 1,25.26). Dragostea lui Ionatan nu a fost naturală, omenească, ci supranaturală, dumnezeiască.

Prin dragostea sa față de David, Ionatan simbolizează strălucit pe Domnul Isus Hristos, care este numit în profeție „Minunat“ (Is. 9,6). El ne-a iubit pe noi, toți oamenii, cu o dragoste minunată, dumnezeiască.

- În dragostea sa, Ionatan a încheiat cu David o înțelegere, o convenție, un legămint de prietenie, deși diferența de stare socială, de grade și ranguri era enormă: David, păstor de oi, iar Ionatan fiu de împărat, prinț moștenitor al tronului împărăției lui Israel.

Domnul Isus Hristos a încheiat un legămint de prietenie cu ucenicii Săi. Dar între părțile acestui legămint, diferența este cosmică: ucenicii sînt pămînteni, fiii oame-

nilor - păcătoși, iar Domnul Hristos este Fiul Tatălui din ceruri, Domnul domnilor și Împăratul împăraților, Sfîntul lui Israel, Cel neprihănit.

- Dragostea și prietenia lui Ionatan s-au dovedit prin lucrarea lui de mijlocitor pentru David. El a mijlocit pe lângă tatăl său, împăratul Saul; a pledat pentru cauza legitimă a tînărului David, care n-a avut nici o vină înaintea împăratului. Sfînta Scriptură arată că David izbutea în tot ce făcea și Domnul era cu el. Saul, văzînd că izbutea totdeauna, se temea de el. (1 Sam. 18,14.15). Însă tot poporul era cu David. De aceea, împăratul Saul a hotărît să-l omoare. Dar Ionatan l-a informat pe David că tatăl său caută să îi suprimă viața și i-a spus să se păzească și să se ascundă. Apoi el a vorbit bine împăratului, arătînd deslușit că David n-a făcut nici un păcat contra lui. Dimpotrivă, a lucrat pentru binele lui Saul, și-a pus viața în joc, a ucis pe filistean și Domnul a dat o mare izbăvire pentru tot Israelul, că însuși împăratul a văzut aceasta și s-a bucurat. Ionatan a atras atenția lui Saul să nu păcătuiească împotriva unui sînge nevinovat și să nu omoare fără pricină pe David. Saul a hotărît să nu-l omoare pe David și acesta a fost adus la împărat.

Domnul Isus a apărat pricina noastră, s-a rugat pentru noi și mijlocește în favoarea noastră, deși nu numai că nu avem nici un merit, dar ne-am răzvrătit împotriva ordinei și cîrmuirii divine și chiar ne-am certat cu Făcătorul nostru, devenind, după expresia proorocului, niște cioburi între cioburile pămîntului (Isaia 45,9).

Ce Mîntuitor bun avem noi! Să ne credem în El și să-L primim ca Domn al nostru.

- Ionatan a mijlocit pentru David în mod consecvent și i-a apărat pricina chiar cu riscul vieții, cînd tatăl său din nou a fost cuprins de duhul cel rău și a vrut să-l

omoare. Plin de minie, Saul l-a învins pe Ionatan, numindu-l „fiu rău și neascultător“ și l-a învinuit că și-a luat „ca prieten pe fiul lui Isai“. Împăratul chiar și-a îndreptat sulița ca să-l lovească pe Ionatan, care s-a sculat de la masă și a plecat (1 Sam. 19,9.10; 20,30-34).

Mîntuitorul nostru nu numai că a fost învinuit pe nedrept și batjocorit, dar a fost și bătut și apoi omorît căci, așa cum scria apostolul Pavel, „Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi, ca un prinos și ca o jertfă de bun miros“ lui Dumnezeu (Efes. 5,2).

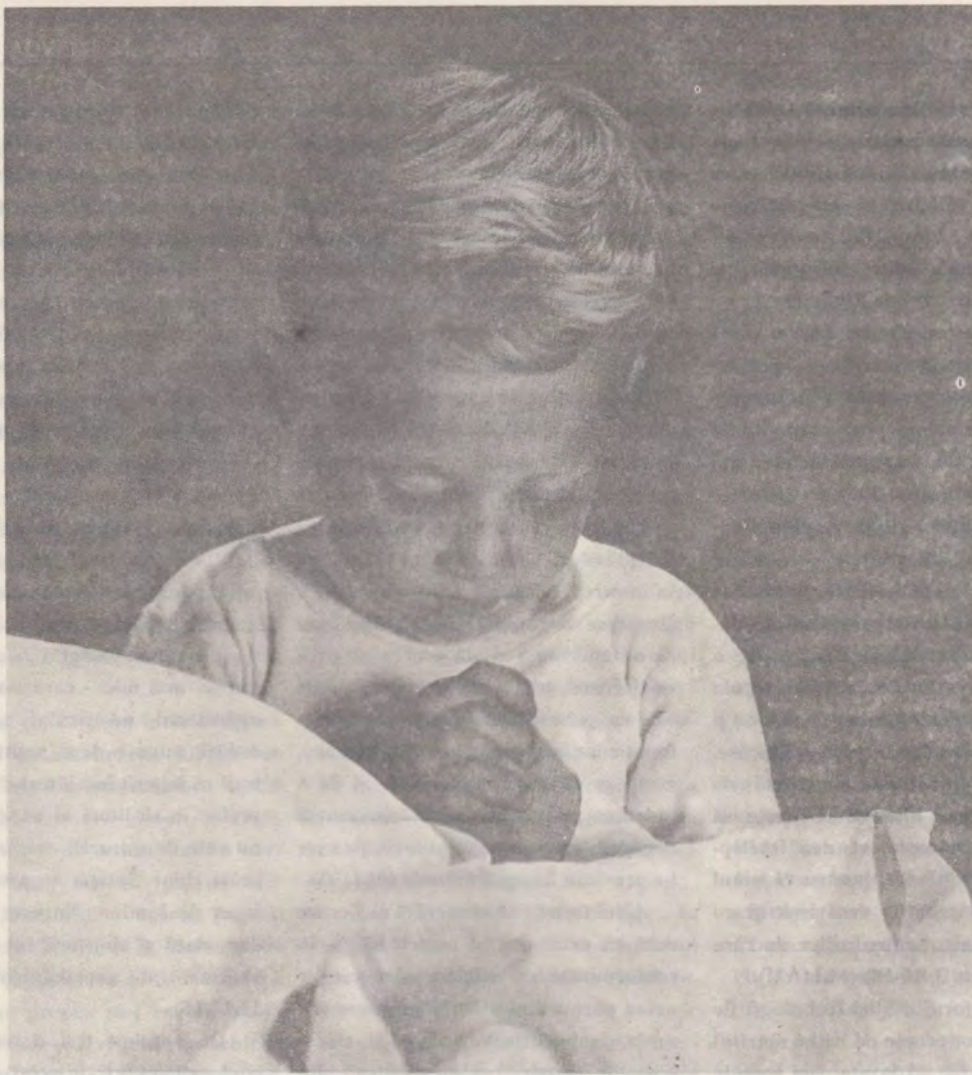
- Prietenia lui Ionatan pentru David a fost de la Dumnezeu, casă apere viața viitorului împărat al lui Israel.⁴ Totuși, pentru că Saul îl urmărea cu mare ură și ostilitate, David, fiind într-o gravă primejdie, a zis: „nu este decît un pas între mine și moarte“. Dar Ionatan, credincios legămintului de prietenie, îi răspunde: „Ferească Dumnezeu! Nu vei muri!“ (1 Sam. 20,3.2). Ionatan a apărat pe fiul lui Isai împotriva uneltirilor lui Saul, ocrotind viața acestui tînăr, care a ajuns pe tronul împărătesc.

Domnul Isus Hristos a spus că „oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată“ (Ioan 11,26), exprimînd adevărul că moartea nu este decît un somn liniștit, fără vise și temporar, din care vor fi treziți cei credincioși la venirea Lui, pentru a primi în dar viața veșnică.

- Ionatan și-a manifestat dragostea sa și prin faptul „că a scos mantaua pe care o purta ca s-o dea lui David; și i-a dat hainele sale, chiar sabia, arcul și încingătoarea lui“, reprezentînd magistral pe Mîntuitorul nostru (1 Sam. 18,4).

Domnul Isus, prin dragostea Sa plină de sacrificiu, S-a dezbrăcat de slava Lui, ne-a dat hainele neprihănirii Sale și ne-a pus la dispoziție toată armătura Sa.⁵ Subliniem nevoia vitală a tuturor oamenilor de a

- Continuare în cop. 3 -

"SFINȚEASCĂ-SE NUMELE TĂU"

Poate un credincios să folosească în rugăciunea sa, cu respectul cuvenit, cuvintele: „Dumnezeu Atotputernic“? (1).

În cartea „Experiențe și Viziuni“ de E.G.White, la pag. 118, putem citi următoarele:

„Văzui că sfântul nume al lui Dumnezeu trebuie folosit cu adînc respect și cu temere. Cuvintele: 'Dumnezeu Atotputernic' sînt amîndouă folosite de către unii în rugăciune în chip necugetat și în mod ușuratic, ceea ce displace Domnului. Unii ca aceștia nu-și dau seama de Dumnezeu și de adevăr, altfel n-ar vorbi atît de nerescuțos despre

marele și înfricoșatul Dumnezeu, care îi va judeca în curînd, la ziua de apoi.

Cei care își dau seama de mărimea și maiestatea lui Dumnezeu iau Numele Lui pe buzele lor numai cu teamă sfîntă... Văzui că acestea trebuie înțelese și îndreptate; altfel, biserica nu va putea prospera“.

Citind aceste rînduri scrise de serva Domnului, unii credincioși A.Z.Ș. au tras pentru ei concluzia și au opinat față de alții că n-ar fi îngăduit creștinului, cînd se roagă, să se adreseze lui Dumnezeu cu titlul de „Dumnezeu Atotputernic“.

Așa să fie oare? Interzice serva Domnului membrilor Bisericii A.Z.Ș.,

prin declarația de mai sus, a chema Divinitatea și a invoca numele ei, „Dumnezeu Atotputernic“?

O cercetare nepărtinitoare și în sinceră temere de Dumnezeu va limpezi chestiunea.

BIBLIA ESTE SINGURA NORMĂ NERĂTĂCITĂ ÎN MATERIE DE CREDINȚĂ.

Fiecare creștin credincios serios știe că Biblia, Sfînta Scriptură, se explică pe sine și că orice teorie, orice dogmă religioasă, orice învățătură, impusă ca măsură a credinței spre mîntuire, trebuie să corespundă cu un „așa stă scris“ din Biblie.

Însăși serva Domnului, E.G.White, mărturisește de zeci de ori, în toate scrierile sale, că „numai Biblia se va dovedi o călăuză ce nu rătăcește niciodată“.

Iată câteva din solemnele ei declarații privitoare la Biblia:

„În zilele noastre se vede o mare îndepărtare de la doctrinele și preceptele Bibliei și e nevoie de o întoarcere la marele principiu protestant: Biblia și numai Biblia, ca regulă de credință și datorie“ (M.L./204-205).

„În Cuvîntul Său, Dumnezeu a dat oamenilor cunoștințele necesare mîntuirii. Sfintele Scripturi trebuie să fie primite ca avînd o autoritate absolută, ca o infailibilă descoperire a voinței Sale. Ea constituie regula caracterului, descoperirea dogmelor și piatra de încercare a vieții religioase. Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună“ (2 Tim. 3, 16-18) (M.L. VII).

„Cercetătorul Bibliei trebuie să fie învățat să se apropie de ea cu spiritul unuia care vrea să învețe. Noi trebuie să cercetăm paginile ei nu pentru a căuta dovezi care să susțină părerile noastre, ci pentru a ști ce zice Dumnezeu“ (Ed/180).

„Faptul că Dumnezeu a descoperit oamenilor voința Sa, prin Cuvîntul Său, nu a făcut prin aceasta fără rost pentru ei prezența continuă și îndrumările Duhului Sfînt. Dimpotrivă. Mîntuitorul a făgăduit că Duhul va ajuta credincioșilor Săi să înțeleagă Cuvîntul Său, că El va lumina învățăturile din acest Cuvînt, dîndu-le sensul în care să fie înțeles. Și din moment ce Duhul lui Dumnezeu este acela care a inspirat Biblia, este cu neputință ca îndrumările Duhului Sfînt să fie potrivnice celor ale Bibliei“.

„Duhul nu a fost dat - nici nu poate fi dat vreodată - pentru a înlocui Biblia; căci Scripturile declară în chip lămurit că acest Cuvînt al lui Dum-

nezeu este regula prin care trebuie să fie cercetate toate învățăturile și toate manifestările religioase“.

„O mare pată a fost aruncată asupra lucrării Duhului Sfînt de greșelile săvîrșite de o clasă de oameni care, pretinzînd a avea lumina Duhului Sfînt, susțin că nu mai au nevoie de călăuzire din Cuvîntul lui Dumnezeu. Ei sînt conduși de impresiile pe care le socotesc ca fiind glasul lui Dumnezeu în suflet. Dar duhul care îi stăpînește nu este Duhul lui Dumnezeu. Această urmare a impresiilor lor, cu neglijarea Scripturilor, poate conduce numai la tulburare, dezamăgire și ruină. Deoarece lucrarea Duhului Sfînt este de o importanță vitală pentru biserica lui Hristos, una din lucrările Satanei este ca, prin rătăcirile extremiștilor și fanaticilor, să arunce oprobriul (ocara, rușinea) asupra lucrării Sale și de a îndemna pe poporul lui Dumnezeu să neglijeze acest izvor al puterii, pe care l-a prevăzut Însuși Domnul“ (M.L./II).

„Noi trebuie să observăm de fiecare dată ca orice pas al nostru să fie în conformitate cu Biblia; căci cei ce urăsc poruncile lui Dumnezeu vor triumfa de bucurie văzînd pașii răi și greșelile noastre, ca și păcătoșii din 1843“.

„Vă recomandăm, iubiți cititori, Cuvîntul lui Dumnezeu ca regulă de credință și de viață.“ De Cuvîntul acesta vom fi judecați. În Cuvîntul acesta Dumnezeu a promis că, în zilele de apoi, El va da viziuni, nu ca regulă de credință, dar pentru încurajarea poporului Său și pentru a îndrepta pe aceia care se abat de la adevărul Bibliei. Astfel a procedat Dumnezeu cu Pavel, cînd urma să-l trimită să predice Neamurilor“ (E.V./56, 61, 71, 78).

Apostolul Pavel, inspirat de Spiritul Profeției, nu cunoștea altă regulă în materie de credință și mîntuire decît Evanghelia veșnică a lui Hristos. Făcînd o comparație curajoasă, el se adresează galatenilor și tuturor credincioșilor din toate timpurile prin cuvintele: „Mă mir că treceți așa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos, la o altă

Evanghelie. Nu doar că este o altă Evanghelie; dar sînt unii oameni care vă tulbură și voiesc să răstoarne Evanghelia lui Hristos. Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema! Cum am mai spus, o spun și acum: dacă vă propovăduiește cineva o Evanghelie, deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema!“ (Gal. 1,6-9).

Să nu ne mire limbajul apostolului Pavel. El revelează în epistola sa un adevăr pe care nu trebuie nici să-l ignorăm, nici să-l neglijăm.

Eva a fost amăgită de un înger - nu din cei mai mici - care s-a prefăcut în apărătorul adevărului și dreptății. Astăzi, taina e descoperită și știm cu toții că îngerii înșelători din văzduh se prefac în slujitori ai neprihănirii. „Și nu este de mirare“ - scrie apostolul - „căci chiar Satana se prefac într-un înger de lumină. Nu este mare lucru dar dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii“ (2 Cor. 11,14,15).

De aproape trei decenii (la data cînd autorul a scris acest articol) și în țara noastră slujitori din aceștia, hipersfințiți de propria lor îndreptățire, vor să ne dea lecții de sfințenie și dreptate, răstălmăcind Biblia și scrierile servei Domnului, producînd tulburare în conștiința și mintea credincioșilor.

Dar serva Domnului repetă iar și iar: „Mărturiile scrise nu sînt date să ne aducă lumină nouă, ci să imprime viu în inimă adevărurile deja descoperite în Cuvîntul inspirat. Datoriile omului față de Dumnezeu și față de semenii Săi au fost specificate clar în Cuvîntul lui Dumnezeu, dar numai puțini din voi sînt ascultători de lumina dată. Mărturiile nu aduc adevăr de adaus, ci, prin ele, Dumnezeu a înlesnit înțelegerea marilor adevăruri date de demult“ (MC/18-19).

Voi încheia seria citatelor cu câteva avertismente solemne date de serva

Dominului, cu privire la primejdiile ce amenință pe credincioșii A.Z.Ș., care înclină să folosească regula de credință statornicită de Dumnezeu prin Isus Hristos în Biblie.

„Numai acei care au fost cercetători serioși ai Sfintei Scripturi și au primit iubirea adevărului vor fi păziți de rătăcirii puternice, care captivează lumea. Prin mărturia Bibliei, ei vor descoperi pe amăgitorul în veșmintul său deghizat. Pentru toți va veni un timp de cercare...”

„Este oare poporul lui Dumnezeu atât de întemeiat pe Cuvântul Său, acum, încât să nu cedeze aparenței sentimentelor sale? Vor ține ei, într-o astfel de criză, la Biblie și numai la Biblie?”

„Numai cei ce și-au întărit mintea și sufletul cu adevărurile Bibliei vor putea să reziste în ultima mare luptă” (M.L./593).

Și acum, după ce am stabilit normele în baza cărora putem afla adevărul privitor la o teorie, dogmă, tradiție sau hotărâre în materie de credință, să revenim la subiectul pe care ne-am propus să-l examinăm în lumina Bibliei și a regulii statornicite pentru toți vecii de Însuși Dumnezeu. Dar mai întâi,

UN STUDIU SUCCINT ASUPRA CÎTORVA NUME ALE LUI DUMNEZEU AMINTITE ÎN BIBLIE

Cu ocazia vestirii nașterii lui Samson, îngerul Domnului s-a arătat lui Manoah și acesta i-a zis: „Care-Ți este numele, ca să-Ți aducem slavă (ca să Te adorăm, să ne închinăm Ție), când se va împlini Cuvântul Tău?” Judec. 13, 17.

Evreii acordau o mare importanță atributelor Dumnezeului cel viu și adevărat și în adorarea și chemările lor Îl numeau după însușirile și prerogativele Sale.

În cele aproape 2000 de versete ale Bibliei, se pomenesc circa 30 de denumiri, adică de Nume ale lui Dumnezeu, cu care credincioșii din vechea și noua dispensațiune Îl numeau și Îl invocau în rugăciunile lor.

Biblia Îl numește: Dumnezeu Veșnic, Bun, Sfânt, Adevărat, Prea

Înțelept, Prea Înalt, Atotștiutor, Atotcunoscător, Atotcreator, Atotputernic, Omniprezent, de viață Dătător, Nemărginit și Necuprins, Neschimbător, Îndelung răbdător, Atotiubitor sau Plin de iubire, Milostiv, Darnic, Drept, Nemuritor, Nepieritor, Desăvârșit, Lumină, Foc mistuitor, Înfricoșător, etc.

În mod special însă, poporul Israel folosea următoarele nume, cu care denumea pe Dumnezeu:

1. ADONAI, ADON, care pe românește înseamnă DOMNUL (Seigneur, Herr). Acest nume exprimă înțelesul de dependență a unui serv față de stăpînul său, de un supus față de regele său, a unei femei față de soțul ei. Aplicat la Dumnezeu, are înțelesul de devoțiune, de adorare față de Dumnezeu ca patron, ca stăpîn.

Forma ADONAI a fost adoptată ca termen clasic pentru a califica pe adevăratul Dumnezeu și supunerea ce I se cuvine (1 Regi 18, 21).

2. ELOHIM, pluralul de la ELOAH, care derivă de la singularul EL și care înseamnă putere (Is. 9, 6), se amintește cu calificativele sale de circa 3000 de ori în Biblie; și acest termen a fost tradus de cei mai mulți prin cuvîntul: DUMNEZEU. Forma la singular de la „EL” înseamnă totodată: „Cel ce merge înainte” sau Cel care e puternic, tare, șeful, Stăpînul divin, căpetenia dumnezeiască. Numele lui

Dumnezeu în Vechiul Testament reprezintă pe Dumnezeu pe de o parte ca „EL”, adică „Cel Atotputernic”, pe de altă parte „ELOHIM”, adică „Cel ce e de temut, înfricoșat”.

De pildă, textul ebraic sună astfel în Decalog: „Eu sînt Jehova, Elohimul tău, un El gelos”, care se traduce pe românește: „Eu sînt Cel veșnic, Dumnezeul tău, Stăpîn Atotputernic, Dumnezeu gelos”.

„El, în evreiește, se găsește în compunerea multor cuvinte și localități. De exemplu: Beth-el (casa lui Dumnezeu) Gen. 28, 19; Isra-el (Cel ce luptă cu Dumnezeu) Gen. 32, 28; Peni-el (Fața lui Dumnezeu) Gen. 32, 30; El-Betel (Dumnezeul Betelului) Gen. 33,7; Samu-el (Dumnezeu a ascultat) 1 Sam. 1, 20; EL ȘADAI, care înseamnă Dumnezeu Atotputernic, Dumnezeul lui Avraam. În Septuaginta: Pantokrator, El-Bethel, Gen. 31, 13; EL ELION, care înseamnă Dumnezeul Cel Prea Înalt. El-Elohe-Israel este o expresie care dovedește că termenul EL se aplică și zeilor străini, tot atît cît și Dumnezeului lui Israel. Gen. 33, 20; 2 Regi 17,33.

3. I H V H sau Yehovah sau Jahve. Dacă pe de o parte ELOHIM era un nume comun pentru a denumi Divinitatea, în general, pe de altă parte, I H V H este numele propriu al Dumnezeului lui Israel și înseamnă: „Cel ce este”, „Cel neschimbător”,

CASA DE RUGĂCIUNE
A COMUNITĂȚII STÎLPENI
JUD. ARGEȘ

„Cel etern“ (în limba franceză Eternel); Teos e de origine necunoscută, unii zic că înseamnă „Cel vrednic de închinare“, după alții înseamnă „Dumnezeu Creator“, „Rînduitor al lumii“ și cuvîntul latin „deus“ înseamnă „Dumnezeu, Cel care luminează“, „Dumnezeu-lumină“. Cuvîntul german GOTT vine de la „bun“, adică „Dumnezeul cel bun“.

Fiecare popor L-a concretizat pe Dumnezeu și L-a numit după cum și L-a închipuit. Popoarele păgîne au numit pe zeii lor după concepțiile lor naturale sau filozofice. Popoarele creștine au formulat numele Divinității mai mult sau mai puțin după atributele sau prerogativele pe care le-au cunoscut sau le-au citit în Biblie. Germanul a zis: „GOTT“, adică „Cel Bun“ de la „Gut“, la fel și englezul. Francezul Îl numește în genere „L'Eternel“, adică „Cel Veșnic“. În limba română, cuvîntul „Dumnezeu“ este compus din două cuvinte latine: „DOMINUS et DEUS“, care cu timpul s-au contopit prin scoaterea conjuncției „și“, rămînînd „DOMINUS DEUS“, adică „DOMNUL-ZEU“, din care s-a format apoi definitiv DUMNEZEU.

Și astăzi la români se folosește ca jurămint după vreo afirmație, în multe cazuri neadeverată, cuvîntul „zău“, de la „zeu-Dumnezeu“. Este o regretabilă luare în deșert a Numei prescurtat al lui Dumnezeu și acest lucru ar trebui să-l înțeleagă cei ce folosesc această expresie și s-o evite, s-o abandoneze pentru totdeauna din vorbirea lor.

Cuvîntul I H V H, adică acest nume al lui Dumnezeu, era considerat ca sfînt pînă acolo, încît era interzis să fie pronunțat de evreii din Palestina și aceasta probabil sub impresia poruncii a treia din Decalog și ca o falsă interpretare a textului din Lev. 24, 16: „Cine va blestema Numele Domnului, va fi pedepsit cu moartea: toată adunarea să-l ucidă cu pietre.“

Fie străin, fie băștinăș, să moară, pentru că a hulit Numele lui Dumnezeu“. De frică să nu calce porunca a treia din Decalog, care zice: „Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui“, ei nu pronunțau acest cuvînt.

Israelitul indică Numele lui Dumnezeu numai în scriere, prin transcrierea consonantelor - prin tetragram - adică cele patru litere I H V H. Pretutindenii unde apărea acest tetragram în texte, se citea: DOMNUL. De aceea și în traducerea românească s-a înlocuit cuvîntul evreiesc Iehova prin cuvîntul DOMNUL. Mai tîrziu, evreii au adăugat la tetragram vocalele din cuvîntul ADONAI și au făcut IEHOVAH și mai tîrziu IAHVE. Cei ce au tradus Septuaginta au pus pentru ADONAI expresia KYRIOS, care însemnează DOMNUL. Și așa Dumnezeu Bibliiei, Dumnezeu revelat de Moise, a fost numit în grecește K Y R I O S, în limba latină D O M I N U S, în englezește L O R D, în germană H E R R, în limba franceză S E I G N E U R. În limba franceză aproape toți traducătorii au tradus tetragramul I H V H cu expresia L' E T E R N E L, care înseamnă „Dumnezeul cel veșnic“.

În Vechiul Testament, cuvîntul I A H V E este amintit de circa 6000 de ori.

4. T A T Ă C E R E S C - Pere Celeste. Noțiunile de Dumnezeu și Tată s-au apropiat mai mult sau mai puțin vag încă din cea mai depărtată antichitate. J U P I T E R al romanilor și Z E U S al grecilor derivă sau descind de la D Y A U S P I T A R, tatăl luminii, al vechilor arieni asiatici. Piter - Pere înseamnă „tată“. Dumnezeu patron al orașului Ur, patria lui Avram, era invocat cu numele de „tată Nannar“.

Prin revelație, „Iehova“ - Dumnezeu unic și creator, drept și sfînt, este Acela care a ales pe Israel și-l protejează. Vechiul Testament precizează noțiunea paternității divine, o spiritualizează și o ridică mult mai presus de orice arbitraj moral și decît orice simbol material. Dar, în religia ebraică, paternitatea lui Dumnezeu este totdeauna o noțiune amestecată cu teamă și înfricoșare.

În Noul Testament, această paternitate este o experiență intrată în viața individuală, ca și în viața colectivă, prin descoperirea lui Isus Hristos. Isus zice: „Tatăl Meu și Tatăl vostru“ (Ioan 20,17), accentuînd astfel deosebirea relațiilor care-L unesc și care ne unesc și ce poate realiza comuniunea (legătura) cu Divinitatea.

(Continuare în numărul viitor).

P.P. Paulini

(Un studiu al celui ce a fost P.Paulini, unul dintre truditarii de pionierat ai bisericii din țara noastră. Numele și personalitatea sa sînt legate de începuturile și dezvoltarea Bisericii Advente din România, alături de alți slujitori devotați ai lui Dumnezeu: Ștefan Demetrescu, P.P.Păunescu, V. Diaconescu. D. Florea și mulți alții.)

- Adoarme în Domnul fr. Amironoaiei Nicolaie, membru al comunității A.Z.Ș. Sărata, județul Neamț.

Născut la 25 septembrie 1924 în Piatra Neamț, îmbrățișează adevărul mântuirii prin Isus Hristos, încheind sfântul legământ în anul 1948. În 1952, se căsătorește cu sora Oaia Maria, întemeind un cămin creștin, binecuvântat.

În comunitate, a îndeplinit mai multe slujbe, jertfind cu drag timp și mijloace materiale pentru construcția multor case de rugăciune. Muncitor harnic, constructor, a fost un sprijin și o binecuvântare pentru mulți. Un nefericit accident îi curmă viața, în timp ce lucra la Casa de Rugăciune din Piatra Neamț. Este condus la locul odihnei lui temporare de familie, frați, surori, prieteni, cuvântul mingiilor al Scripturii fiind rostit cu această ocazie de frații Bodnariuc Ioan, Chelbegeanu Apostol și Vrinceanu Aurel.

- Fr. Onu Constantin, membru al comunității Sărata, județul Neamț, adoarme în Domnul, în urma unei grele suferințe.

Născut la 10 iunie 1925 în Piatra Neamț, în mijlocul unei familii evlavioase, la vârsta de 17 ani încheie legământ prin botez cu Mântuitorul Său. În timpul persecuției din 1942 trece, împreună cu familia, prin grele încercări, care l-au întărit însă în consacrarea sa. În 1950, se căsătorește cu sora Ecaterina Botezatu și căminul le va fi binecuvântat cu 3 fii. Activează în comunitate în ramura muzicală și

ca prezbiter, lucrind cu dăruire pentru suflete.

Închide ochii în nestrămutata nădejde a răsplătirii finale. Cu ocazia înmormintării, frații Bodnariuc Ioan, Dumitrașcu Dumitru și Niculescu Teodor au prezentat celor îndoliați Cuvântul plin de nădejde al Scripturilor.

- Adoarme în Domnul pe data de 13 februarie 1992 fr. Bulboacă Dan, membru al Comunității Bodeștii de Sus, în urma unui grav accident.

Născut la 19 mai 1950, încheie legământ cu Domnul în anul 1974, în Comunitatea Dorobanți. În 1974 se căsătorește cu sora Dediu Silvia din comunitatea Bodești, unde se va stabili. Activ în viața spirituală a comunității, este ales prezbiter cu binecuvântare.

Își sfârșește de timpuriu alergarea, încredințându-și viața Aceluia pe care L-a iubit și în care a crezut.

Frații Negoii Viorel și Bodnariuc Ioan au prezentat familiei și celor prezenți Cuvântul mântuitor și mingiilor al Scripturii.

Pastor Bodnariuc Ioan.

- Adoarme în Domnul sora Maria Constantinescu, membră a Comunității Române din New York, America.

Născută la 25 februarie 1911 în Chicago, din părinți de origine română, aceștia vin în țară înainte de primul război mondial. Datorită împrejurărilor, n-au mai putut pleca în U.S.A. - revenind la Sebeș-Alba, de unde erau.

Tinăra Maria face cunoștință cu adevărul trăit și predicat de Biserica Adventă la Sibiu și în anul școlar 1928 - 1929 este elevă a Seminarului Teologic Adventist, unde primește botezul.

Intră în serviciul Fabricii de tricotaje Ilie Stroiescu din Ploiești, lucrind apoi la Brăila, unde firma avea o reprezentanță și unde va întâlni pe I. Constantinescu, cu care se va căsători în iunie 1932. Căminul va fi binecuvântat cu 9 copii. Bucurii, responsabilitate și necazuri.

În 1969 reușește să se întoarcă în America împreună cu soțul și ultimii trei copii.

Fire activă, împreună cu soțul ei va fi printre membrii fondatori ai primei comunități române din New York. A rămas credincioasă Mântuitorului Său, până în clipa trecerii sale în neîntință, avind o puternică încredere în făgăduințele lui Dumnezeu.

Închide ochii spre a se odihni la 19 noiembrie 1991. Înmormintarea a avut loc la Rochester, statul New York, cuvântul mingiilor al Scripturii fiind rostit de pastorul Orban Ioan, pastor al Comunității Române din New York.

Ferice de morții care mor în Domnul.

Redacția.

ISUS HRISTOS SUBIECTUL SUPREM AL SCRIPTURILOR

- urmare din pag.16 -

se îmbrăca în hainele neprihănitului Domnului Hristos; „căci toți au păcătuit și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sînt socotiți neprihăniți fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus“ (Rom. 3,23.24). Dar înainte de a ne atribui neprihănirea Sa, toate meritele Sale și puterea Sa, El a luat păcatele noastre în trupul Său pe cruce și a purtat toate durerile și suferințele noastre (1 Ioan 3,5; 1 Petru 2,24; Isaia 53,11.4).

- Pentru că și-a alipit sufletul de David și l-a iubit sincer, Ionatan nu a fost nici invidios, nici egoist; el nu s-a temut că David îi va lua tronul împărăției lui Israel, deoarece a renunțat la sine însuși.

Domnul Hristos, „fiindcă iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit pînă la capăt“ (Ioan 13,1). Apropiindu-Se de momentul supremului sacrificiu, Mîntuitorul a spus: „Acum sufletul meu este tulburat. Și ce voi zice: Tată, izbăvește-Mă de ceasul acesta? Dar tocmai pentru aceasta am venit pînă la ceasul acesta!“ (Ioan 12,27). El urmărea ca, după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat, să vadă o sămînță de urmași. Atunci, cînd va vedea rodul muncii sufletului Său, Se va înviora. (Is. 53,10. 11).

- La despărțire, cei doi prieteni s-au îmbrățișat și au plîns împreună. David mai ales se prăpădea plîngînd. Dar Ionatan l-a îmbrățat și l-a întărit, spunîndu-i: „Du-te în pace, acum cînd am jurat amîndoi în numele Domnului zicînd; Domnul să fie pe vecie între mine și tine, între sămînța mea și sămînța ta“ (1 Sam., 20,42). Legămîntul dintre cei doi prieteni a fost întemeiat pe dragostea și încrederea lor, în numele Dom-

nului, a cărui Împărăție dăinuiește veșnic și pe dragostea și purtarea de grijă pe care Dumnezeu cerului și al pămîntului o arată copiilor Săi, în toate împrejurările.

Răscumpărătorul nostru cel viu, înainte de a Se despărți de ucenicii Săi, i-a mîngîiat și i-a îmbrățat, spunîndu-le: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pămînt. Și iată că Eu sînt cu voi în toate zilele pînă la sfîrșitul veacului“ (Matei 28,18.20).

De asemenea, Domnul îmbrăbătează pe fiecare cînd trece prin crize și suferințe, zicîndu-i: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvîrșită“ (2 Cor. 12,9).

Așa fiind, fiecare creștin adventist de ziua a șaptea poate spune cu bucurie: „Eu mă voi lăuda cu Dumnezeu, cu Cuvîntul Lui. Mă încred în Dumnezeu și nu mă tem de nimic (Psalmul 56,4).

NOTE:

1 - Dumitru Popa, după H. Thieliche, La sărbătoarea nașterii Domnului, Curierul Adventist, ianuarie 1991, cop. 1-a, pag. 1, 7.

2 - E.G. White, Patriarhi și Profeți, ediția 1928, pag. 749 și următoarele.

3 - Goliat, uriașul filistenilor a avut înfățișarea de șase coți și o palmă (1 Sam. 17,4), echivalentă cu 3,35 m. deoarece 1 cot = 52 cm, iar o palmă = 23 cm. A se vedea Biblia, G.B.V. 1989, pag. 1242.

4 - E.G., White, Op.cit. pag. 749 și următoarele.

5 - A se vedea Ernst Aebi, Scurtă introducere biblică, 1988, pag. 3.

Timiș B. Alexandru Mureșan Aron

Președintele dr. în științe
Conferinței Cluj juridice

„Cu certitudine că Daniel în groapa leilor a fost mult mai liniștit și s-a odihnit mult mai bine în noaptea aceea decît împăratul Darius. Nu există o pernă mai bună decît o conștiință curată înaintea lui Dumnezeu.“

„O cupă plină de dă peste ea este cu mult mai greu de purtat, decît una numai pe jumătate plină.“

„Abundența descoperirilor poate să fie preludiul unui ghimpe în trup sau a unor furtuni ce slobozesc încercările.“

„Poporul acultă ce este omul, apoi ce spune el. Înainte ca această analiză să fie încheiată, solia este secundară. Predicatorul trebuie să fie un om al adevărului, un om al sincerității, al iubirii, să fie un om al lui Dumnezeu.“
